

Riksgrænsen -Offpiste med pensionistklubben...

Som nybegt medlem i Kildebakkens Skiklub så jeg frem til en anderledes skitur. Et godt stykke nord for polarcirklen, i midnatssol skulle udstyr, teknik samt ældresagen stå sin prøve. Jeg blev klogere...

Af Søren Olsen

For anden gang i klubbens historie vovede Kildebakken sig de knapt 1500 km. op i Sverige til et forrygende smukt område i det nordlige Lappland.

12 mand høj, fuld af gå på mod og efter 26 timer i tog stod vi tidligt lørdag eftermiddag på Kattajåkk lokal station, et trinbræt i ødemarken. Trætheden hvis en sådan registreredes, efter de mange timer fra København, var som blæst væk. Vi var her og det føltes fedt.

Om end vi ankom i storm og blæst og trods vi først kunne komme på ski næste dag foregik indkvartering, organisering af mad opgaver mm. i god ro og orden. Vi havde tre værelser og hjemmefra var der udarbejdet en fornuftig værelsesfordeling. Det værelse undertegnede blev indkvarteret i var uden overdrivelse Herreværelset...

Seks mand høj skulle vi de næste otte døgn dele 15 m², fire køjer samt en sovesofa. Det kræver mandsmod at bevæge sig på så få m², men alle var indstillet på at det skulle fungere. Og det gjorde det. Det fungerede faktisk så godt, at som dagene gik fik hver enkel Herre afsat egne duftspore i lokalet. De sidste dage var, uden underdrivelse, en ubeskrivelig cocktail af mikrober koncentreret i en mængde, at de få der vovede sig derind blev kastede tilbage med en kraft som en hvirvel vind. Det værelse havde ingen problemer med ubudne gæster...

Trods en tiltider anstrengt Herrearoma boede vi dejligt. Kattajåkk's fjeldstation ligger usædvanligt smukt midt i ødemarken. Omkranset af fjeld, sne, sne og atter sne var vi som havnet i paradiset. Og trods de knapt 20 m til malmbanen hørte man ikke de tungt læssede godsvogne, der med få timers intervaller begav sig nordpå til Narvik. Her var vi. 12 danskere, et par finner samt et ubestemmeligt antal svenskere. Intet fjernsyn og ingen bar. Blot fjeld, sne og skiopvisning i særklasse.

Første dagen på ski var alle ude og klar næsten før pistedamen havde indfundet sig i sin lille hytte og op det gik. To slæbelifte og 20 min senere stod vi på toppen og beskuede al herligheden. Vejret var klart. Vi havde fuld solskin, en temperatur lige omkring frysepunktet og var i 909 m's højde. Hvad mere kan en mand eller kvinde for den sags skyld ønske sig, tænkte jeg stille ved mig selv. 10 min. senere ønskede jeg desforuden en kold øl samt en hel del mere teknisk formåen på de mere end skrå brædder jeg med så stor omhu havde forbundet til mit legeme.

Umiddelbart virkede området ikke særligt stort og kigger man på pistekortet bliver man næsten uhyggeligt bekræftet i sin tro. To stolelifte, tre tallerken og en T-lift er hvad området kapere. Men kommer man lidt rundt opdager man at området rummer langt mere end man skulle tro. Her løbes over det hele og ikke kun på de præparerede pister. Her er Offpiste næsten en selvfølgelighed og tør man vove sig lidt ud venter et forrygende landskab og legeplads for ægte skientusiasme i en pragtfuld sne. Det var her at jeg blev klogere...

At køre Offpiste kræver en lidt anden teknik end ved normal pistekørsel. Her skal vægten være fordelt ligeligt på begge ski og givetvis en hel del flere ting end jeg umiddelbart lige har fået fat i. Men al fa omega er uden tvivl at din grund teknik skal være i orden, specielt hvis du køre med pensionistklubben, tæskeholdet eller 3 x Kaj, styre, over og underKaj, som førte an. Og indrømmet. Jeg skulle med. Jeg kom Offpiste. Og jeg kom tilbage på de præparerede igen for at indøve grundteknikken. Men fedt var det at have været der...

Trods min liden tekniske formåen og trods en ikke alt for stor begejstring for at køre Offpiste var jeg nok engang med da *de gamle* hyrede en Offpiste guide. Egentlig instruktion var her ikke tale om, men i de tre dage kurset varede kom vi en del rundt i terrænet. Også steder vi, læs jeg, bestemt ikke havde kørt ud i. Om end det var hårdt, snen tung og for undertegnede komplet umuligt, at stå på bare det der mindede lidt om ski, alt i alt hamrende sjovt.

Sidste turen med vor guide gik fra toppen, ind i Norge og ned til stationen Bjørnfjell, også kaldet *den lille øltur*. Med solen bankende ind i hovedet og rigeligt med øl i rygsækken kørte vi fra den præparerede pist og ud i ingenmandsland. At komme herud er en helt specielt oplevelse. Stilheden, den storslået natur og skønheden rammer dig i al sin mangfoldighed. De Norske fjelde er noget helt specielt og man kan stå i timevis og lade sig betage af en natur der på samme tid er både barsk og blid. På meget smalle stier gik det videre ind i Norge. Det blev først svært da vi ad en rimelig bred og umiddelbart ikke særlig teknisk kompliceret bakke skulle ned og ramme Bjørnfjell. Snen var dyb og ufattelig tung så for mit vedkommende var det ikke de fine S-sving jeg afsatte. Også her midt i ødemarken gælder det for mennesket, at fordele handling og ansvar. Jeg for mit vedkommende tog den forpligtigelse at ligge ned mens tæskeholdet, i nydelig stil og uden at overanstrengte sig, kørte til Bjørnfjell togstation og knappede de første pilsner op. Trætte og gennembanket af en hel dag på ski vendte vi tilbage til Kattajåkk.

Sidste aften måtte drengene prøve at køre i den midnatssol alle havde talt om. Med en beslutsomhed som ellers kun ses udhugget i granit tog vi skiene på nakken og begyndte opstigningen af Riksgrænsfjället. En time og meget tørstige senere stod vi atter på toppen og lod os nok engang betage af moder natur. Midt om natten og med megen besvær havde vi, til fods besteget

bjerget. Lidt syge i skallen må vi være men følelsen, at vi havde gjort det, var selvsagt pragtfuld. At det ikke tog mere end et par minutter at komme ned igen er en helt anden sag.

-Søren